

Domnul a spus: „Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie.” (Marcu 8:34).

Marele Post este o vreme a pocăinței; iar pocăința este acea luptă pentru înfrângerea patimilor și dorințelor păcătoase, care este atât de grea pentru om încât Domnul, El Însuși Judecătorul încercărilor, a asemănat-o cu ducerea unei cruci. Acest aspect ne este foarte viu adus în atenția noastră exact la mijlocul Postului Paștelui, în Duminca Sfintei Cruci. La fel cum Domnul a dus Crucea Sa pentru mântuirea noastră, la fel fiecare dintre noi trebuie „să-și ia crucea” pentru a dobândi mântuirea pe care Domnul ne-a pregătit-o.

Fără cruce, fără lupta (cu patimile), nu poate exista mântuire! Aceasta este ceea ce ne învață creștinismul adevărat. Învățătura despre războiul cu patimile, despre purtarea crucii, este ca un fir roșu ce străbate Sfintele Scripturi și întreaga istorie a Bisericii. Iar viețile sfinților, ale celor plăcuți Domnului, atleții duhovnicești ai evlaviei creștine, depun în mod limpede mărturie pentru asta. Postul Mare nu este decât un exercițiu repetat anual în a-ți purta crucea în această viață, un exercițiu în războiul duhovnicesc, legat inextricabil cu întreaga viață a unui adevărat creștin.

Dar astăzi, în secolul al XX-lea al erei creștine, și-au făcut apariția „înțelepții” – „neocreștinii”, după cum se denumesc unii dintre ei – care nu doresc să audă despre asta. Ei predică un nou creștinism, siropos, sentimental, roz, epurat de toată munca și lupta, predică o iubire pseudo-creștină, imaginară, care îi îmbărtășează pe toți, și mai predică să te bucuri fără restricții de toate deliciale acestei trecătoare vieți pământești.

Aceștia ignoră cu desăvârșire nenumăratele pasaje din Sfânta Scriptură care vorbesc cu forță și pătrundere despre încercările duhovnicești de a-l imita pe Hristos Mântuitorul care s-a crucificat pe Sine, despre multele necazuri care îl așteaptă pe creștin în această viață, începând cu vorbele pe care Hristos Mântuitorul Însuși le-a adresat ucenicilor săi la Cina cea de Taină: „În lume necazuri veți avea” (Ioan 16:33) din moment ce lumea întreagă zace sub puterea celui rău (I Ioan 5:19).

Acesta este motivul pentru care creștinii nu trebuie să iubească această lume și nici cele ce sunt în lume (I Ioan 2:15); prietenia lumii este dușmănie față de Dumnezeu iar cine va voi să se facă prieten cu lumea se face vrăjmaș al lui Dumnezeu (Iacov 4:4).

Acestor „înțelepți” moderni cumva le scapă faptul că Hristos nicăieri nu le-a promis categoric creștinilor o împlinire duhovnicească deplină și o binecuvântare paradisiacă în această viață, ba din contră, a accentuat că viața pe acest pământ se va îndepărta din ce în ce mai tare de Legea Domnului; că, din punct de vedere al moralității, oamenii vor vădea din ce în ce mai jos (II Timotei 3:1-5); că toți aceia care vor trăi duhovnicește în Iisus Hristos, vor suferi prigoană. Dar oamenii răi și amăgitori vor merge spre tot mai rău, rătăcind pe alții și fiind rătăciți ei înșiși (II Timotei 3:12-13); și că într-un final pământul și lucrurile de pe cuprinsul său se vor mistui (II Petru 3:10).

Dar vor apărea noi ceruri și pământ nou, în care locuiește dreptatea (II Petru 3:13) – un minunat nou Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu (Apocalipsa 21:2), care i-a fost arătat lui Ioan, martorul tainelor revelate.

Toate acestea nu sunt pe placul „neo-creștinilor”. Ei își doresc fericirea aici, pe lumea aceasta, unde abundă mulțimea păcatelor și nedreptăților; iar ei așteaptă nerăbdători această fericire. De asemenea, consideră că una dintre cele mai sigure mijloace de a o dobândi este prin a fi parte din „mișcarea ecumenică”, unificarea și unirea tuturor oamenilor într-o singură nouă „biserică”, care îi va cuprinde nu doar pe catolici și pe protestanți, dar și pe evrei, musulmani și păgâni, fiecare dintre aceste confesiuni păstrându-și propriile convingeri și erori. Această imaginară iubire „creștină”, în numele viitoarei fericiri a omului pe pământ, nu poate face altceva

decât să calce în picioare Adevărul.

Distrugerea acestui pământ cu tot ceea ce se află pe el, deși în mod limpede profețită de Cuvântul lui Dumnezeu, este considerată de „noii creștini” ca fiind ceva incredibil de îngrozitor, ca și cum nu ar fi în acord cu atotputernicia lui Dumnezeu, și, se pare, nefiind ceva chiar de dorit. Ei admit cu greutate că pământul va pieri (cum ar putea să nu accepte ceva profețit de Cuvântul lui Dumnezeu?) dar sub condiția că va avea loc într-o viitor foarte foarte îndepărtat și neguros; nu peste sute de ani ci peste milioane de ani.

Care este motivul pentru această convingere? Cineva ar putea spune că se datorează unei credințe slabe sau chiar unei lipse de credință în învierea morților și în viața veacului ce va să vie. Pentru ei tot ceea ce contează se petrece în viața aceasta pământească iar când aceasta se termină, se termină totul.

În câteva aspecte – mai ales în așteptarea fericirii în această lume – o asemenea credință se aseamănă foarte tare cu erezia foarte răspândită în primele secole ale creștinismului, numită chiliasm. Chiliaștii așteptau domnia de 1000 de ani a lui Hristos pe pământ și din acest motiv manifestarea modernă a acestei erezii ar putea fi numită „neo-chiliasm”.

Ar trebui să avem în vedere și să ținem minte că această erezie a fost condamnată la Al Doilea Sinod Ecumenic din anul 381. Pe cale de consecință a crede în așa ceva, chiar și parțial, astăzi în secolul al XX-lea, este aproape de neiertat. Mai mult, acest „neo-chiliasm” contemporan este cu mult mai rău decât vechea erezie chiliastă prin aceea că la baza lui stă în mod indubitabil o necredință în viața de apoi și o dorință pătimasă de a dobândi fericirea aici pe pământ, folosind toate inovațiile și realizările progresului material din viețile noastre.

Această învățătură falsă aduce neazuri groaznice, adormind trezvia duhovnicească a credincioșilor și spunându-le că sfârșitul lumii este departe (dacă va exista într-adevăr un sfârșit) și din acest motiv nu există niciun fel de nevoie pentru a veghea și a te ruga, după cum Hristos Mântuitorul le-a cerut în mod repetat ucenicilor Săi (Matei 26:41), din moment ce totul în lumea aceasta devine din ce în ce mai bun, progresul duhovnicesc mergând pas la pas cu cel material.

Și înfiorătoarele lucruri pe care le observăm în vremurile noastre sunt temporare. Toate sunt

Despre „Neo-Chiliasm”

Scris de IPS Averchie Taușev
Miercuri, 22 Aprilie 2020 13:12

vechi și în cele din urmă vor trece, fiind înlocuite de o înflorire extraordinară a creștinismului, în care, desigur, ecumeniștii vor ocupa locurile cele mai bune.

Astfel, toate sunt bune! Nu mai este nevoie să te nevoiești și nu se mai cere nicio luptă duhovnicească. Posturile pot fi abolite. Toate vor fi mai bune prin ele înseși, până când Împărăția lui Dumnezeu va veni într-un final pe pământ cu binecuvântări și satisfacții pământești universale.

Fraților! Nu vă este clar de unde vine această seducătoare învățătură falsă? Cine șoptește aceste gânduri creștinilor din zilele noastre cu scopul de a demola tot creștinismul? Ca o molimă contagioasă, ca focul, trebuie să ne ferim de acest „neo-chiliasm” care este atât de fundamental opus învățaturii Cuvântului lui Dumnezeu, învățaturii Sfinților Părinți, și învățaturii veche de secole a Sfintei Biserici, prin care multe, multe mii de drept credincioși au fost mântuiți.

Fără o luptă duhovnicească nu există și nu poate exista creștinism adevărat! Din acest motiv, calea noastră nu merge împreună cu mișcările moderne, nici cu ecumeniștii, nici cu „neochiliaștii”.

Credința noastră este credința sfinților asceți, credința apostolică, credința Părinților, Credința Ortodoxă care care ținut întreaga lume. Această credință și doar pe această credință ne vom baza în aceste zile rele pe care noi le trăim astăzi.